

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. ve věci

žalobkyně: a) **A. A.**, státní příslušnost Ázerbajdžán, t. č.
b) **nezl. S. A.**, státní příslušnost Ázerbajdžán, t. č.
zastoupena žalobkyní a) jako zákonnou zástupkyní

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační politiky,
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2018, č. j. OAM-476/ZA-ZA11-ZA19-2018,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Včas podanou žalobou žalobkyně a) a b) napadly rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2018, č.j. OAM-476/ZA-ZA11-ZA19-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž

žalovaný zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť státem příslušným k posouzení žádosti žalobkyně její dcery o udělení mezinárodní ochrany je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Nařízení Dublin III“ či „Dublinské nařízení“), je Spolková republika Německo. Žádost o udělení mezinárodní ochrany je tak nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

II. Napadené rozhodnutí

V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že vycházel z údajů poskytnutých žalobcem k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR a z protokolu o pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 12. 6. 2018.

Žalovaný zjistil, že žalobkyně spolu s manželem žalobkyně a) (.....) nejprve vycestovali ze své vlasti letecky do Itálie, odkud pak pokračovali do SRN, kde si podali dne 30. 12. 2016 žádost o udělení mezinárodní ochrany. V SRN se jim narodila dcera S. A. (nar.). Po šesti měsících, kdy přebývali ve městě R., se přestěhovali do města C., kde pobývali dalších sedm měsíců. K řízení v Německu nemá žalobkyně a) žádné výhrady, měli k dispozici peníze, ubytování, stravu i zdravotní péči. Nechce však zpět vycestovat, neboť se obává deportace do Ázerbajdžánu a uvěznění svého manžela.

Žalovaný hodnotil zjištěné skutečnosti a následně po konstataci aplikovatelnosti nařízení Dublin III posuzoval jednotlivá kritéria pro určení příslušnosti členského státu EU k provedení a dokončení azylového řízení. Dospěl k závěru, že na případ žalobkyň je třeba uplatnit kritérium upravené v čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, podle něhož je subsidiárně příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu první členský stát, v němž byla žádost podána. Jelikož žalobkyně a) si podala prokazatelně na základě výsledku porovnání otisků prstů v systému EURODAC žádost o udělení mezinárodní ochrany v SRN dne 2. 1. 2017, žalovaný uzavřel, že příslušným státem je SRN.

Žalovaný se dále zabýval otázkou, zda v SRN existují tzv. systematické nedostatky stran azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. K tomu uvedl, že na úrovni EU ani ze strany ESLP ve Štrasburgu nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v SRN dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. Ani UNHCR nevydal jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 žádné stanovisko ve smyslu, že by se členské státy EU měly zdržet transferů žadatelů o mezinárodní ochranu do SRN. Německo dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a svobodách a umožňuje činnost lidskoprávních organizací. Podle žalovaného nehrozí žalobkyním v SRN riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Dále

v tomto ohledu odkázal na Informaci OAMP ze dne 15. 1. 2018 a dodal, že žalobkyně nijak nezpochybnily kvalitu německého azylového řízení.

Dále žalovaný zkoumal podmínky aplikace čl. 17 nařízení Dublin III. K tomu uvedl, že za žalobkyni a) i celou její rodinu je odpovědná SRN. Případný důvod pro sloučení rodinných příslušníků tedy v případě žalobkyň nelze aplikovat, neboť nemají v ČR žádné pevné socioekonomické vazby. V ČR doposud nikdy nepobývaly a nemají na ČR žádné konkrétní vazby. Z uvedených důvodů se žalovaný rozhodl v případě žalobkyň neaplikovat čl. 17 nařízení Dublin III.

Jelikož SRN je podle čl. 18 nařízení Dublin III povinna přijmout žalobkyně zpět a posoudit jejich žádost o udělení mezinárodní ochrany, rozhodl žalovaný o zastavení řízení pro nepřípustnost žádosti ve smyslu § 10a písm. b) zákona o azylu ve spojení s ustanovením § 25 písm. i) zákona o azylu.

III. Žaloba

Proti napadenému rozhodnutí vznesly žalobkyně následující žalobní námítky. Uvedly, že brojí proti napadenému rozhodnutí v celém rozsahu, a to z důvodu porušení správního řádu, a zejm. čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, a dále čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. V prvním žalobním bodě žalobkyně namítly, že žalovaný dostatečně nezvažoval aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III, které sice má diskreční charakter a není tedy nárokové, nicméně judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že v případech hodných zvláštního zřetele (humanitární případy nebo případy, kdy je na místě projev solidarity mezi členskými státy), je žalovaný povinen řádně odůvodnit, proč se rozhodl diskreční oprávnění nepoužít. Jinak trpí rozhodnutí nepřezkoumatelností. Podle názoru žalobkyň jde v této věci o případ zvláštního zřetele hodný, neboť jde o rodinu s nezletilými dětmi, tedy o zranitelné žadatele o mezinárodní ochranu, kteří mají navíc být předáni do SRN, což je země s dlouhodobě nejvyšším počtem žadatelů o azyl. Žalovaný má navíc povinnost respektovat nejlepší zájem dítěte, přičemž v napadeném rozhodnutí se vůbec nezabýval tím, jaké důsledky by mělo eventuální předání rodiny do SRN na nezletilou žalobkyni b). Dále žalobkyně poukázaly na to, že jedním z účelů čl. 17 nařízení Dublin III je podle bodu 17 preambule solidarita, mezi členskými státy v rozdělení žadatelů o mezinárodní ochranu. S odkazem na aktuální data Eurostatu žalobkyně uvedly, že německý azylový systém je přetížen a Německo není schopno vyrovnat se s tolika žádostmi o mezinárodní ochranu. Z uvedených důvodů měla být aplikace čl. 17 nařízení Dublin III alespoň zvážena, což žalovaný neučinil, a proto je napadené rozhodnutí v tomto ohledu nepřezkoumatelné.

Ve druhém žalobním bodě žalobkyně namítly, že byla nedostatečně posouzena otázka existence systematických nedostatků v azylovém řízení v Německu, a to speciálně ve vztahu k rodinám s malými dětmi. Odůvodnění obsažené v napadeném rozhodnutí je zcela obecné a bez vztahu ke konkrétním okolnostem případu žalobkyně a) a její rodiny. Navíc samotná skutečnost, že v SRN žádá o mezinárodní ochranu tolik osob, nasvědčuje spíše přetížení tamějšího azylového systému. Žalobkyně navrhly rovněž přiznání odkladného účinku žalobě.

Z uvedených důvodů žalobkyně navrhly zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

Žalovaný v první řadě popřel oprávněnost podané žaloby a k jednotlivým žalobním bodům podal následující vyjádření. K námitce týkající se naznačené existence systematických nedostatků v azylovém řízení, či podmínkách přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu, které by s sebou nesly riziko nelidského či ponižujícího zacházení, žalovaný musí podotknout, že takovéto tvrzení nemůže vést k vyvrácení domněnky o SRN jako o bezpečné zemi, která neporušuje základní lidská práva a dbá na jejich dodržování. Skutečnosti, které by tuto domněnku vyvrátily, musí splňovat určité kvalitativní požadavky. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2016, č.j. 9 Azs 27/2016-37, kde se soud vyslovil tak, že *„evropský azylový systém je vystavěn na zásadě vzájemné důvěry a předpokladu, že zacházení s žadateli o azyl v každém členském státě splňuje požadavky Listiny základních práv Evropské unie, Ženevské úmluvy i Evropské úmluvy o lidských právech, jinými slovy na domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí a žadatele o mezinárodní ochranu je do něj možné přemístit.“* Jak žalovaný podotkl výše, tato domněnka je vyvratitelná ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, nicméně pouze tehdy, kdy je třeba vážně se obávat, že v příslušném členském státě, do kterého má být žadatel přemístěn, dochází k systematickým nedostatkům azylového řízení a podmínek příjmu žadatelů, které s sebou nese riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Žalovaný nemá žádné informace a ani takové nebyly předloženy žalobcem, o tom, že by instituce působící v oblasti mezinárodní ochrany uprchlíků, vydaly prohlášení o nehumánních podmínkách v německých azylových zařízeních v průběhu azylového řízení, jak tomu bylo např. jednoznačně v případě Řecka (viz ve věci M. S. S. proti Belgii a Řecku). Žalovaný nepopírá, že v některých případech může dojít k porušení základních práv žadatelů o mezinárodní ochranu, nicméně v souladu s ustálenou judikaturou soudů ani případné excesivní a ojedinělé případy nemohou založit obavu o systematických nedostacích v příslušném členském státě (viz rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 9. 5. 2016 č.j. 50 Az 1/2016-111 nebo již výše zmiňovaný rozsudek NSS ze dne 9. 3. 2016 č.j. 9 Azs 27/2016-37).

Pokud by se ovšem během pobytu v této zemi nějaké problémy vyskytly, má žalobkyně možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné tamní orgány či instituce. Žalovaný v této souvislosti konstatoval, že SRN je povinna objektivně nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami evropského azylového *acquis* posoudit žádost o udělení mezinárodní ochrany a z toho důvodu rovněž učinilo akceptaci o přemístění ze dne 14. 6. 2018. Žalovaný si navíc obstaral informace týkající se azylového systému v SRN (Informace OAMP ze dne 15. 1. 2018), z daných skutečností neplyne, že by v SRN docházelo k systematickým nedostatkům. Dle názoru žalovaného byla situace v SRN týkající se jejich azylového systému zhodnocena dostatečně, na tvrzení žalobkyně a) bylo reagováno nanejvýš konkrétně, naopak sama žalobkyně a) ke svému tvrzení nedodala žádné relevantní podklady, které by jeho žalobní tvrzení o existenci systematických nedostatků v rámci azylových procedur, které by nesly riziko nelidského či ponižujícího zacházení, potvrzovaly. Žalovaný je toho názoru, že žalobkyně při otázkách během pohovoru provedeného dne 12. 6. 2018, jejichž cílem bylo ozřejmit jejich obavy z vrácení

do země příslušné – SRN, neuvedly žádné skutečnosti, které by vzbudily dojem o neadekvátních podmínkách např. v ubytovacích zařízeních, nebo ze kterých by mohlo vyplynout, že jejich žádost o mezinárodní ochranu nebude v SRN relevantně posouzena. Obava žalobkyně a) z deportace do země původu z důvodu, že v SRN bylo již předchozí azylové řízení ukončeno, dle žalovaného nepředstavují důvody, na základě kterých by bylo možné se domnívat, že zde dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv EU.

Co se týče námitky týkající se neaplikace čl. 17 nařízení Dublin III, žalovaný správní orgán podotýká, že v případě čl. 17 se jedná o tzv. doložku svrchovanosti, která ponechává členskému státu možnost posoudit žádost o mezinárodní ochranu, i přesto, že příslušným je dle kritérií jiný členský stát. Jde o správní uvážení daného členského státu rozhodnout, že řízení o mezinárodní ochraně provede sám a přenesení tak příslušnost k meritornímu rozhodnutí o žádosti sám na sebe (tzv. atrakce). Daný článek žádné konkrétní důvody nestanovuje a je tak výhradně na správním uvážení členského státu skrze příslušný státní orgán. Jedná se výhradně o oprávnění státu, nikoliv oprávnění žadatele a na jeho aplikaci není právní nárok, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Žalovaný si je vědom současné judikatury Nejvyššího správního soudu, kde se soud vyslovil, že v případech hodných zvláštního zřetele je nutné odůvodnit nevyužití diskrečního oprávnění (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č.j. 2 Azs 222/2016-24 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č.j. 6 Azs 16/2017-61).

Žalovaný pak odkazuje na rozsudek téhož soudu ze dne 28. 3. 2017, č.j.: 6 Azs 16/2017-61, dle kterého shora uvedené závěry neznamenají, že správní orgán má povinnost diskreční oprávnění aplikovat, má se však otázkou jeho nevyužití zabývat s ohledem na specifické okolnosti hodné zřetele. V případě žalobkyně je žalovaný toho názoru, že své povinnosti dostál, skutečnost, že žalobkyně a) žádá o mezinárodní ochranu na území ČR se svou dcerou a manželem, při posuzování možnosti využití diskrečního oprávnění zvažoval, přičemž nepřekročil zákonné limity svého správního uvážení. Nejvyšší správní soud (viz rozsudek NSS ze dne 5. 1. 2017, č.j. 2 Azs 222/2016-24) dovodil, že limitem tzv. správního uvážení k čl. 17 nařízení Dublin III je povinnost státu zabývat se případy vykazujícími okolnosti hodné zvláštního zřetele, tedy tam, kde by neposouzení možných důsledků postoupení žádosti příslušnému členskému státu mohlo vést k nenaplnění smyslu předmětného nařízení – tj. nezajištění účinné mezinárodní ochrany. Dle žalovaného skutečnost, že na území ČR se nachází a současně o mezinárodní ochranu s žalobcem žádá její manžel a otec žalobkyně b), který je v naprosto stejném postavení (žadatel o mezinárodní ochranu, u kterého se řeší dublinské řízení do SRN), nepředstavuje závažný rodinný důvod, pro který by správní orgán měl z humanitárních důvodů či z důvodů solidarity využít čl. 17 nařízení Dublin III. Žalovaný svůj závěr týkající se čl. 17 citovaného nařízení dostatečným a přezkoumatelným způsobem zdůvodnil v napadeném rozhodnutí a v souladu s výše uvedenou judikaturou NSS. Navíc žalovaný podpůrně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2016, č.j. 6 Azs 67/2016 týkající se aplikovatelnosti čl. 17 nařízení Dublin III v kontextu čl. 3 odst. 2 téhož nařízení.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Krajský soud přiznal podané žalobě odkladný účinek usnesením ze dne 3. 8. 2018, č.j. 33 Az 16/2018 – 21.

Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice). Předmětem posouzení v této věci nejsou samotné důvody pro udělení či neudělení mezinárodní ochrany, nýbrž podmínky pro aplikaci ustanovení § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

Žaloba **není důvodná.**

Krajský soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového stavu zjištěného ze správního spisu.

Ze **správního spisu** žalovaného zejm. vyplývá, že žalobkyně a) v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 12. 6. 2018 vypověděla, že proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany v SRN si podala s manželem prostřednictvím advokáta opravný prostředek. Její dcera je zdravotně v pořádku. Poté, co jim advokát sdělil, že již není možné nic dělat, se rozhodli odjet do ČR, kde požádali o mezinárodní ochranu. Proti řízení v Německu žalobkyně a) nic nenamítala, ale nechce se vrátit do Itálie. V případě návratu do Německa se obává, že by byli deportováni zpět do vlasti, a tam by byl její manžel zatčen a určitě i vězněn. Ve spisu je také založena Informace OAMP ze dne 15. 1. 2018, v níž je obsažena rovněž pasáž o azylových zařízeních v SRN. Podle sdělení Bundesamt für Migration und Flüchtlinge ze dne 14. 6. 2018 byla potvrzena akceptace žádosti o přijetí zpět obou žalobkyň, jakož i manžela žalobkyně a).

Krajský soud považuje úvodem za vhodné shrnout relevantní právní úpravu, na základě níž bylo napadené rozhodnutí žalovaného vydáno. Žalovaným aplikované nařízení Dublin III sleduje především cíl stanovit jednotná kritéria a postupy společného evropského azylového systému, který je založen na myšlence spravedlivého určení příslušnosti jednoho členského státu k provedení řízení o udělení mezinárodní ochrany, a to se zřetelem na humanitární zásady a ochranu základních lidských práv.

Podle čl. 3 odst. 1, 2 Nařízení Dublin III platí, že *„Členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým*

nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.“

Podle čl. 18 odst. 1 písm. b) Nařízení Dublin III platí, že členský stát příslušný podle tohoto nařízení je povinen přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 žadatele, jehož žádost se posuzuje a který učinil žádost v jiném členském státě nebo který se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.

Ustanovení čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III zní: „Odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené. V případě potřeby uvědomí prostřednictvím elektronické komunikační sítě „DubliNet“, zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003, původně příslušný členský stát, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo členský stát, kterému byla podána žádost o převzetí nebo přijetí zpět. Členský stát, který se stal příslušným podle tohoto odstavce, uvede v systému Eurodac v souladu s nařízením (EU) č. 603/2013 datum, kdy se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu.“

Podle § 10a písm. b) zákona o azylu platí, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie. Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu platí, že řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

Krajský soud z hlediska citované právní úpravy přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel zejm. z právního názoru Nejvyššího správního soudu uvedeného v rozsudku ze dne 8. 9. 2011, čj. 7 Azs 28/2011-74 (přístupný na www.nssoud.cz), z něhož se podává, že bylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřípustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení.

K prvnímu žalobnímu bodu, v němž žalobkyně namítaly nepřezkoumatelnost ve vztahu k nepoužití čl. 17 nařízení Dublin III, krajský soud uvádí následující. Předně lze zásadně odmítnout tvrzení žalobkyň, že se žalovaný k otázce aplikace čl. 17 nařízení Dublin III vůbec nevyjádřil, neboť to neodpovídá obsahu napadeného rozhodnutí. Krajský soud konstatuje, že žalovaný se – byť stručně – otázky aplikace čl. 17 nařízení Dublin III věnoval. Ve druhé rovině posouzení otázky přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, tedy zda bylo odůvodnění této otázky dostatečné a přiměřené okolnostem případu, krajský soud vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně z rozsudku ze dne 5. 1. 2017, čj. 2 Azs 222/2016-24, podle něhož „Čl. 17. odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (právo atrahovat si posuzování žádosti o mezinárodní ochranu nepřislušným členským státem) neznamena právo tohoto státu k libovůli, nýbrž jeho povinnost

hledat a nacházet racionální řešení přiměřená konkrétním okolnostem. Pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je na místě úvahu o aplikaci uvedeného ustanovení učinit. Případy hodné zvláštního zřetele nelze žádným vyčerpávajícím způsobem obecně popsat, přesto však v rámci nich jsou patrné dvě významnější skupiny, které lze typově charakterizovat: V první řadě případy, kdy má žadatel o mezinárodní ochranu zvláštní vztah k České republice, resp. tato má zvláštní zájem na jeho ochraně (např. za prokázané služby našemu státu či pro jiný specifický vztah k němu). Další skupinou jsou případy, kdy by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla (viz jeho čl. 3 odst. 2). V druhé z popsaných typových skupin případů je v první řadě na místě nejprve zkoumat, zda by tyto důsledky mohly skutečně s významnou pravděpodobností nastat, a pokud ano, zda stát příslušný dle nařízení může sám učinit opatření, která by zajistila ochranu žadatele před těmito důsledky.“

Z hlediska zmíněných dvou skupin případů hodných zvláštního zřetele je zřejmé, že případ obou žalobkyň nespadá do první skupiny, neboť žalobkyně (matka ani dcera) nemají žádný vztah k ČR, a to ani ekonomické, sociální ani rodinné povahy, což také jednoznačně ve správním řízení žalobkyně a) vypověděla. K tomuto aspektu také směřuje odůvodnění žalovaného, který akcentoval právě absenci jakýchkoliv vazeb žalobkyň na území ČR. Co se týká druhé potenciální skupiny případů hodných zvláštního zřetele, krajský soud z azylového příběhu žalobkyň nezjistil žádné indicie, které by nasvědčovaly, že by měly v případě zachování příslušnosti SRN jako členského státu odpovědného za vedení řízení o mezinárodní ochraně v jeho věci nastat. Je třeba se zcela ztotožnit s tím, že na základě principu důvěry mezi členskými státy lze zcela důvodně předpokládat, že v německém azylovém systému se dostalo žádosti žalobkyně a) a její rodiny patřičné pozornosti a byla v několika instancích hodnocena. Samotná hrozící deportace do Ázerbajdžánu ještě takovýto důsledek neznamená, a je na zvážení SRN jako příslušného a odpovědného členského státu, zda k tomuto kroku sáhne, či nikoliv. Krajský soud podotýká, že žalobkyně nijak nezastírají, že odjely ze SRN proto, že jejich řízení tam nedopadlo úspěšně, a proto se pokusily dosáhnout nového přehodnocení svého azylového příběhu podáním žádosti v ČR. To je ale projev tzv. asylum-shopping, tedy vybírání si nejvhodnějšího místa k podání žádosti o azyl, což je jev, který je z hlediska fungování SEAS nežádoucí a normativní nástroje tohoto systému směřují k jeho potírání. V případě žalobkyně a) a b) krajský soud ve shodě se žalovaným nevidí žádné důvody, proč by měly být dány důvody k aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III, neboť žalobkyně a) ani její manžel nemají žádnou vazbu k ČR a nejsou tu dány ani žádné specifické humanitární důvody (zdravotní stav, věk dítěte atd.), pro něž by bylo třeba uvažovat o převzetí příslušnosti k vedení řízení o udělení mezinárodní ochrany místo SRN.

Krajský soud se tedy ztotožnil se závěrem žalovaného, že aplikace čl. 17 nařízení Dublin III nebyla v posuzované věci na místě, neboť žalovaný správně vyhodnotil (byť nikoliv příliš podrobně), že se nejedná o „případ hodný zvláštního zřetele“, kde by mělo být na základě jeho uvážení aplikováno ustanovení čl. 17 nařízení Dublin III.

Ke druhému žalobnímu bodu, v němž žalobkyně tvrdil existenci tzv. systematických nedostatků v SRN z důvodu přetíženosti tamního azylového systému, krajský soud uvádí následující. Je třeba přisvědčit žalobkyním v tom, že odůvodnění

žalovaného je v tomto směru poněkud paušalizované, nicméně není pravdou, že by potřebná individualizace právního názoru žalovaného na poměry žalobkyně a) a její rodiny zcela chyběla. Žalovaný dospěl k závěru, že německý azylový systém netrpí systémovými nedostatky, a to na mj. na základě informace MV (OAMP) ze dne 15. 1. 2018, v níž jsou s dostatečnou mírou podrobnosti rozebrány jak podmínky vedení příslušných vnitrostátních řízení, tak i podmínky fungování azylových zařízení. Žalobkyně a) s rodinou sice představují tzv. zranitelné osoby, ale krajský soud má za to, že samotná skutečnost, že žalobkyně b) se narodila a několik měsíců žila v SRN v době, kdy tam žalobkyně a) se svým manželem setrvali v očekávání výsledku řízení o udělení mezinárodní ochrany, přičemž k podmínkám pobytu v SRN neměly žádné připomínky, vyvrací jejich žalobní námitky o přetíženosti a nefunkčnosti německého azylového systému. Je evidentní, že žalobkyně a) ani její rodina se při svém více než ročním pobytu v SRN s žádnými projevy eventuálních nedostatků v německém azylovém systému nesetkali. Pokud žalovaný dospěl k závěru, že v případě přijetí zpět do SRN nehrozí žalobkyním riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu, jedná se o závěr odůvodněný a akceptovatelný. V tomto ohledu krajský soud poukazuje rovněž na názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 17. 4. 2018, č.j. 4 Azs 73/2017 - 32 (bod 34 odůvodnění), podle něhož „Z rozhodovací praxe správních soudů a správních orgánů ani z obecně dostupných informací nevyplývají žádné poznatky o tom, že by v Německu, Dánsku, Švýcarsku či Nizozemí docházelo k systémovým nedostatkům či alespoň pochybnostem o fungování azylového řízení ve smyslu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení. S ohledem na konkrétní okolnosti nelze ani dovodit, že by stěžovateli předáním do těchto států hrozilo nelidské či ponižující zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU, či že by žádosti o mezinárodní ochranu byly v těchto státech posuzovány v rozporu se zásadami azylového práva. Uvedené státy patří mezi vyspělé demokratické země s fungujícím právním systémem, které dodržují vysoký standard ochrany lidských práv. Všechny tyto členské státy jsou obecně považovány za bezpečné země.

Ze všech shora uvedených důvodů shledal krajský soud žalobu jako nedůvodnou, a proto ji zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšné žalobkyně nemají právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 7. září 2018

Za správnost vyhotovení:

K. M.

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce